

*Dora
Lisbon*
XOXO

PLASZTIKCSAJ

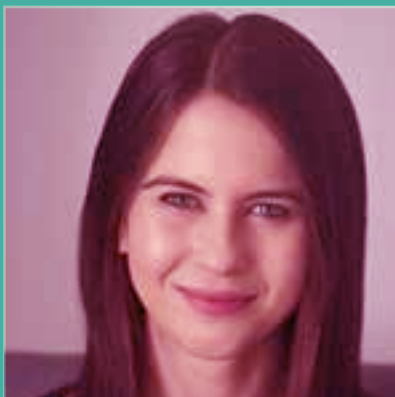
Dream
válogatás

Éjszakába nyúló, hírességekkel teli partik. Villanó vakuk és dizájnnerruhák. És egy vízben lebegő holttest a Venice Beach-i csatornában.

De talán kezdjük az elején.

Justine Childs éli az átlagos tinédzserlányok életét, mígnem egy nap a szomszédba költözik az egykori gyereksztár, Eva-Kate Kelly. Eva-Kate gyönyörű, csábító, és mindenáron azt szeretné, ha Justine része lenne az ő csillogó világának. A kapcsolatuk hamar elmélyül, bár sok mindent nem árulnak el egymásnak. Justine úgy sejtí, hogy valami nem stimmel. Ám mielőtt az ügy végére járna, Eva-Kate meghal. Vajon ki ölte meg? Justine megesküszik, hogy ártatlan. És most elmeséli, hogyan élte meg a történeteket.

ZARA LISBON költő és író. West Village-ben született, és a kaliforniai Venice-ben töltötte a gyerekkorát. Diplomáját a Vermont Képzőművészeti Főiskolán kreatív írásból szerezte. Imádja Lana Del Rey-t, az impresszionizmust, a téli csodaországokat, és elaludni úgy, hogy kintről baglyok hallatszanak. A Plasztikcsaj az első könyve.

„Zara Lisbon bemutatkozó regénye lendületes, lenyűgöző, de egyben ijesztő, mint a hírességek élete.”

AMAZON

„Egy igazi Los Angeles noir... egy sötét, humoros, szomorú és csodás könyv. Kihagyhatatlan!”

GOODREADS

„Hűha... ebben a könyvben tényleg minden benne van. Hírességekkel teli partik, egykori gyereksztárok és egy rejtélyes gyilkosság. Minden kívánságlistán ott a helye.”

COSMOPOLITAN

„Remek regény! Már alig várom a folytatását. Izgalmas és fordulatos. Egy lenyűgöző, de veszélyes világ, amibe beavatja Lisbon az olvasót.”

BARNES&NOBLE

„Életunt tinédzserek, pletykák meg intrikák, és te jó ég, egy gyilkosság!”

KIRKUS REVIEWS

Dream
válogatás

Zara Lisbon

PIASZTIKSAJ

— részlet —

1. FEJEZET

HOLTTEST A CSATORNÁBAN

Eva-Kate Kelly.

Ez a történet tényleg egy olyan lányról szól, akinek három keresztnévből áll a neve? El tudom képzelni, hogy most forgatod a szemed, és azt gondolod, hogy te túl jó vagy egy olyan lányhoz, akinek három keresztnévből áll a neve, nem beszélve egy egész történethez egy olyan lányról, akinek három keresztnévből áll a neve, pedig az igazság valószínűleg az, hogy mindegy, hogy ki vagy, vagy hogy mennyire forgatod a szemedet, Eva-Kate Kelly imádná, ha te azt képnél róla, hogy túl jó vagy hozzá meg az ő három keresztnévéhez, ő ugyanis örömet lelné abban a pár pillanatban, amíg rád cáfol, majd úgy falna fel, és köpne ki téged, úgy nyársalna fel azzal a méregzöld lézerszemével, úgy nézne beléd mélyen, és látna át rajtad, hogy te azon tűnődnél, léteztél-e valaha. Hónapok kellenének ahhoz, hogy összeszedd magad, és őszintén szólva, utána már soha többé nem lennél ugyanaz, aki voltál. Szóval ilyen volt az az Eva-Kate, akit én megismertem.

Eva-Kate holttestét a csatornában találták meg; a vízen lebegett. Ezután már semmi nem lesz olyan, mint régen. Persze hogyan is lehetne, nem igaz? Az egyik nap még életben van, és majd kicsattan a boldogságtól, a másikon pedig már lilára válva, arccal lefelé úszik a mohazöld vízben. Örökre elment. A sajtóban egymást követték a szalagcímek:

FIATAL HOLLYWOODI SZTÁR FULLADT BELE
EGY VENICE-I CSATORNÁBA

HOLTAN TALÁLTÁK A *JENNIE ÉS JENNY*
TIZENHÉT ÉVES SZTÁRJÁT

HALÁLRA KÉSELTÉK EVA-KATE KELLYT

EVA-KATE KELLY HALÁLA - TÚLZÁSBA VITT
JÁTÉK VAGY HIDEGVÉRŰ GYILKOSSÁG?

Az utolsót különösen gyűlöltem. Ami Eva-Kate-tel történt, az nem egy túlzásba vitt játék volt, sem egy hidegvérű gyilkosság. Az egy egészen más történet volt.

2. FEJEZET

VESZÉLYES, LELEMÉNYES ÉS SZESZÉLYES

Ms. Norris nyolcadikban azt mondta nekem, hogy tehetségem van az íráshoz. Ami azt illeti, nem ő volt az első, aki felfigyelt erre. Ötödikben a beachwoodi általános iskola havonta megjelenő újságjában lehozták azt a rövid írásomat, amit a legjobb barátnőm tengerparton elveszett fél medalionjáról írtam. Az volt a cím, hogy „A homokba zárt medalion”. Másodikban pedig első lettem a kerületi versíró versenyen. A rímbe szedett négysorosban annak a félelmemnek adtam hangot, hogy a technológia egy nap olyan fejlett lesz, hogy el sem kell majd hagynunk a saját otthonunkat. Ártatlanul negédes, közhelyes és végtelenül naiv volt, a zsűritagok mégis úgy gondolták, hogy ennél jobb rímes négysorost még sohasem írt hétéves.

Nem Ms. Norris volt tehát az első, aki felfigyelt az írástudásomra, de ő volt az első, aki megjegyezte, hogy ennek köszönhetően egy nap híres lehetek. A felvetése kissé homályos volt, és valószínűleg része annak a tanárok közti titkos megállapodásnak, miszerint egy tanítási évben adott

számú gyereket bátorítani kell, hogy igenis merjenek nagyot álmodni, mintha ők örökké élnének meg minden, de én mégis elhittem neki. Nekem csak annyi dolgom van, magyarázta, hogy meg kell találnom a megfelelő történetet.

Sohasem gondoltam volna, hogy szembejön velem egy ilyen történet, amely szinte kiált azért, hogy valaki megírja. És sohasem hittem volna, hogy lesz közönség, aki szinte könyörög azért, hogy megismerhesse az én változatomat. Most mégis itt vagyunk.

Sok mindent lehetett hallani arról, ami azon a nyáron történt, de ezek nagy része álhír volt. Úgy beszéltek rólam, mintha megszállott lettem volna, egy veszélyes, leleményes és szeszélyes lány. Az elmegyógyintézetéről is úgy beszéltek, mintha oda a büntetőjogilag beszámíthatatlanok kerülnének, meg persze szó volt késről, vérről és ujjlenyomatokról. És mindezt csak azért, hogy eladják a saját újságjukat, pedig ebből egy szó sem volt igaz. Így aztán úgy voltam vele, legalább meg kell próbálnom tisztázni, hogy mi történt.

3. FEJEZET

„FEARLESS”, VAGYIS BÁTOR

*a*z egész történet a Chasennel kezdődött.

Azt talán tudod, hogy a Chasen a hollywoodi elit egyik kedvenc étterme volt Beverly Hillsben. Azt viszont *biztosan* tudod, hogy ugyanez volt a címe egy 2009-es romkomnak, amely az étterem 1995-ös valós bezárásához vezető kitalált eseményekről szólt. A filmnek Rachel Ames volt a főszereplője, aki akkoriban a legjobban kereső színésznőnek számított Hollywoodban. És nem melleleg a mamám egyik páciense volt.

A mamám – dr. Nancy Childs, PhD – pszichoterapeutaként sohasem árulta volna el, hogy kik járnak hozzá, és nem az ő hibája, hogy erről tudomást szereztem. Vagy, hogy most beszámolok róla. De akkor nyolcéves voltam, és egy szombati napon, amikor épp sorba álltunk a Ben & Jerry’snél, a mamámat kétségbeesetten felhívta az egyik páciense. Rachel Ames válságba került, és azonnali segítségre volt szüksége. A mamámnak persze esze ágában sem volt

egyedül hagyni engem a Ben & Jerry'sben, úgyhogy sok választása nem maradt.

Így kerültem tehát én, a Gap téli katalógusából tetőtől talpig csillogó hópihébe öltöztetett, de fagyalt nélküli nyolcéves lány a Chasen forgatására.

– Jaj, istenem, Childs doktor! – Rachel Ames remegve várt az ezüstszínű Star Waggon lakókocsi előtt, amelynek ajtajára Sharpie alkoholos filctollal az ő neve volt írva. Vállára aranyszínű gyöngyökkel kirakott kendőt terített, és akkora Tom Ford napszemüveget vett fel, hogy az nemcsak a szemét, de még az élesen kiugró arccsontjának egy részét is eltakarta. Másfél méterre tőle, mindkét oldalán egy-egy kemény, de barátságosnak látszó férfi állt. Karjukat keresztbe fonták, és úgy csináltak, mintha nem is emberek, hanem robotok volnának.

– Mi történt, Rachel? – kérdezte kedves hangon a mamám. Nyakig begombolt kagyló rózsaszín kardigánjában végtelen nyugalmat árasztott. Én hirtelen nagyon gyámoltalannak éreztem magam; bebújtam a mamám szűk szoknyája mögé, és idegesen csavargatni kezdtem a lenvászón anyagot.

– Benji megcsalt engem – felelte remegő ajakkal Rachel Ames. – Egészen idáig csalt engem. – Benji Laramore A-kategóriás színészből beszélt, aki három éve a férje volt. Azt pletykálták, eredetileg az ügynökeik hozták össze őket, hogy növeljék a népszerűségüket, de aztán mindenki meglepődött, amikor első látásra egymásba szerettek.

– Értem. – A mamám egy pillanatra sem jött zavarba, még egy kicsit sem. – És miből gondolja, hogy...

– Nem, nem! – nevetett fel keserűen Rachel. – Maga ezt nem érti. Ezt nem én gondolom, ez már tény. És tudja,

honnan szereztem róla tudomást? – Azzal a mamám arcába tolta az *Us Weekly* aktuális számának gyűrött példányát. A nyakamat nyújtottam, hogy elolvashassam a szalagcímet: „Benji Laramore elhagyja Rachel Amest Dominique Le Bonért.” Alatta egy lesifotós fényképe volt, amelyen Benji és Dominique boldogan üldögélt egy párizsi park padján nevetgélve.

Dominique Le Bon abban az évben a harmadik vagy negyedik legjobban fizetett színésznőnek számított Hollywoodban, de vitathatatlanul ő volt a legszebb nő az egész világon. Rachel Ames is szép volt, egy igazi amerikai szépség – és minden bizonnyal „jó kislány” –, Dominique Le Bon szépsége azonban szinte már földöntúli. Füstös macskaszeme volt, dús ajkát örökké csábítóan lebiggyesztette, miközben a hasa olyan lapos, a melle pedig olyan kerek volt, hogy senkit nem lepett volna meg, ha kiderül, hogy nem is ember. Ennek ellenére azt hangoztatta, hogy ehhez nem kell fitnesszterembe járnia. És azt beszélték, hogy igazat mondott.

– Jaj, édesem! – A mamám kivette Rachel kezéből a magazint, és jól megnézte a borítót.

– Bizony – sóhajtott hitetlenkedve Rachel. – Benji nemcsak hogy megcsalt engem, de beleszeretett ebbe a nőcskébe. És elválík tőlem. Persze az egész sztorit *a nő* adta el az *Us Weekly*nek, mert Benji még ehhez sem volt elég tökös. Azt hittem, legalább ahhoz elég bátor, hogy *tőle* tudjam meg, de úgy látszik, tévedtem. Vagy nem elég tökös ehhez, vagy egyszerűen csak nem tisztel engem. – Magányos könnycsepp csordult ki a Tom Ford alól, mire Rachel letörölte a vállkendővel. Aztán rám nézett, és megdermedt, mintha csak akkor vett volna észre. – Jaj, ne haragudjon, Childs doktor! Nem akartam így beszélni a lánya előtt.

– Semmi gond, Rachel. Ez egy kivételesen fájdalmas helyzet.

– Ő nem várhatna idekint, amíg mi odabent beszélgetünk? – mutatott a lakókocsira Rachel. – Nem fogom megválogatni a szavaimat, és nem akarom, hogy ezt hallja tőlem.

– Ne aggódjon! – A mamám megütögette vaskos, bőr kezításkáját. – Van nálam iPod és zajsűrűs fejhallgató, úgyhogy a lányom semmit nem fog hallani ebből.

– Azért jobban örülnék, ha kint maradna. Muszáj rágyújtanom, és azt semmiképpen sem láthatja, hogy én dohányzom. Még elmesélné a barátainak, én pedig nem akarom, hogy a gyerekek így beszéljenek rólam. Nekem egy erős női példaképnek kéne lennem, és most nézzen rám! Ez az egész annyira megalázó.

Furcsának találtam, hogy ezt mondja, mármint hogy nem akarta, hogy dohányozni lássam, mert most már úgyis tudtam, és ezt valószínűleg elmondtam volna a barátaimnak. El is döntöttem, hogy mindenképpen elmondom nekik, mivel Rachel megsértett azzal, hogy azt hitte, nem tudok titkot tartani.

– Nem, nem! – A mamám finoman megfogta Rachel karját. – Nem kell magyarázkodnia. Justine majd szépen kint marad. – Azzal benyúlt a táskájába, elővette az iPodot és a zajsűrűs fejhallgatót, majd így szólt: – Nem fog sokáig tartani, édesem. És utána rögtön visszamegyünk a Ben & Jerry'sbe. Még tartozom neked egy fagyival, jó?

Ott maradtam tehát egyedül, egyik kezemben az iPod, másikban a zajsűrűs fejhallgató, és nem igazán tudtam, hogy mit csináljak, mivel ami az iPodon volt, az feleannyira sem volt érdekes, mint ami a lakókocsi ajtaja mögött zajlott.

Végül leültem a lépcsőre, hátha onnan hallom, hogy miről beszélgetnek, de a köztünk lévő alumíniumfal minden szót elnyelt vagy eltorzított, a szűnyoghálós ablakokon pedig csak cigarettafüst szűrődött ki.

Azt hiszem, ha fel sem merül, hogy bemehetek, különösebben nem érdekelt volna egy filmsztár lakókocsijának a belseje. Csak utáltam, hogy kirekesztenek, mintha nem érdemeltem volna meg, hogy bemehessek, és talán soha nem is fogom. Ehelyett a mamám 2002-es iPodján meghallgattam a *Fearless*t Taylor Swifttől, az egész albumot, és ahogy behunytam a szemem, tökéletesen megértettem, hogy mennyire bátor ez a lány. Az egész törekeny tinédzser lelkét beleírta ezekbe a dalokba, és nem érdekelte, hogy mit gondolnak róla az emberek, vagy amihez nagyobb bátorság kell, *igenis* érdekelte, és mégis megírta és elénekelte őket. Ez pedig iszonyúan tetszett. Ötödikben például, amikor megkértek, hogy az egész osztály előtt olvassam fel „A homokba zárt medalliont”, egyszerűen nemet mondtam. Már attól veszettül remegni kezdett a lábam, hogy ki kell állnom másik harminc diák elé, és tudtam, hogy az emelvényig sem jutnék el, nemhogy a számat ki tudjam ott nyitni. Aztán este otthon már sírtam – nem is, zokogtam –, mert fel *akartam* olvasni az írásomat. Csak hát nem tudtam. Nem voltam elég bátor. És attól féltem, hogy soha nem is leszek.

Az albumot hallgatva eszembe jutott, amikor Swift a 2007-es Country Music Awards díjátadón eljátszotta az első dalát, a „Tim McGraw”-t személyesen Tim McGraw-nak. Szép lassan odament a nézők között ülő McGraw-hoz, és élő tévéadásban szerenádott neki. Porcelánarcán a bizonytalanságnak a leghalványabb jele sem látszott,

és egyszer sem remegett meg a hangja. Már tizenhét évesen minden porcikájában érezte, hogy ő jogosan van ott, hogy megérdemelte, hogy ott legyen. Arra gondoltam, az én helyemben most igazságtalanságot kiáltva berúgná a lakókocsi ajtaját, vagy elszaladna innen, hogy tönkretegye azoknak a napját, akik őt kizárták onnan. De én egyiket sem csináltam. Én ehhez nem voltam elég bátor.

Jó két óra telt el, mire a mamám cigarettaszagot és parfümilletot árasztva végre előbukkant, és sietve becsukta maga mögött a lakókocsi ajtaját. A nap már lement, én pedig vacogtam, miközben tizedszerre vagy tizenegyszerre hallgattam végig a címadó dalt, ahogy Taylor Swift azt énekli: „You take my hand and drag me headfirst, fearless.”¹

– Taylor Swiftet hallgatsz? – kérdezte grimaszolva a mamám, miután kikapta az iPodot a kezemből. – Ott az a sok igazi zene, de neked épp Taylor Swift kellett?

Erre legszívesebben azt mondtam volna, hogy: *Ugyan mit tudsz te az igazi zenéről? Azt hiszed, csak azért, mert ő még újnak számít, talán kissé naív, és a maga tizenhét évével reménytelenül romantikus, a zenéje nem igazi? Tudtad, hogy minden dalát ő írja? Hogy őt nem érdekli, hogy te mit gondolsz a zenéjéről? Hogy ha most ő lehetnék önmagam helyett, akkor megmondanám neked, hogy fázom, fáradt és éhes vagyok, és nagyon megbántottál, amikor ilyen sokáig kint hagytál a lakókocsi előtt, és tartozol nekem egy fagyival?*

Ehelyett csak annyit mondtam: – Aha. Mert ő bátor.

– Nagyszerű – dűnnyögte a mamám. – Azt hiszem, már mindent tudok.

Miközben hazafelé autóztunk, én csendben ültem hátul, és akkor sem szólaltam meg, amikor elhaladtunk a Ben & Jerry's mellett, pedig ahogy az orromat nekinyomtam az ablaknak, mindennél jobban vágytam a sötétben neon

rózsaszínben világító tölcsér után. Persze hogy szerettem volna fagylaltot enni, de volt valami, amit ennél is jobban szerettem volna: bekerülni oda, ahonnan kirekesztettek, és bátornak lenni, amikor bejutok oda.

4. FEJEZET

HÍRNÉV ÉS NÉVTELENSÉG

Ugorjunk előre az időben, a tizedikes évem végére, életem valószínűleg legfontosabb napjaihoz! Tizenhat éves voltam, de még mindig sértette az önérzetemet, hogy aznap este kizártak Rachel Ames lakókocsijából. Még mindig azt hittem, pedig próbáltam nem tenni, hogy azért rekesztettek ki, mert nem voltam elég fontos. Ha ugyanis fontos lettem volna, akkor Rachel Ames mindenképpen ragaszkodott volna hozzám. Cigarettaszálat nyomott volna a kis nyolcéves kezembe, és azt mondta volna: – Na, Justine, kíváncsi vagyok, hogy *te* mit gondolsz! – Látod már, hogy az elmém néha hogy be tudja csapni önmagát?

És ez nem csak Rachel Amesről vagy a mamámról szólt. Két olyan szülő mellett nőttem fel Los Angelesben, akik állandóan hírességek körében forogtak – anya imádta, apa utálta –, és emiatt amúgy *Alkonyzóna*-szerűen két világ közé szorultam: a hírnév és a névtelenség világa közé. Ha gazdag és híres vagy, akkor általában nem kell elázott, lármás tinédzserek és a Pico Boulevardon felszivárgott helyi skizof-

rének között várnod a buszra az esőben; ha gazdag és híres vagy, akkor általában nem állsz ott lógó orral azok előtt az üvegdobozok előtt, ahol ezek a titokzatos lények élnek. Hacsak az nem én vagyok. Én egy névtelen senki voltam, akinek az első sorba szóló jegye volt az évszázad legnépszerűbb show-jára, de a színpadra sohasem engedték fel. Az egész iszonyú szürreális volt.

Szeretnél példákat hallani? Semmi gond. Itt van egy lista – a sorrend most nem érdekes – tíz olyan esetről, amikor hollywoodi bennfentesként hollywoodi kívülállónak éreztem magam.

1. Kilencéves vagyok, amikor különórákat veszek a brentwoodi művészeti középiskolában. A papám festményekkel fizetett érte, nem pénzzel. Suri Cruise is az én csoportomba jár. Még csak négyéves, de a mindenféle mintás, ujjatlan ruhákban és az óriási hajszalagokkal máris iszonyú jól néz ki. Irigykedem rá, amiért olyan, amilyen, meg arra, amije van. Az iskolai barátaim pedig rám irigyek, csak mert ismerem őt. Utálom, hogy irigy vagyok egy négyévesre. Katie és Tom minden nap végén Tom Bugatti Veyronjával jön érte. A mamám arra kíváncsi, hogy milyen alacsony az életben Tom. Nem tudom, felelem, nálam tuti magasabb.

2. Tizenkét éves vagyok, és lassan elveszítem a barátaimat, mert csak nekem kezd el látványosan nőni a mellem. A mamám egy buliban összeismerkedik Joni Mitchell-lel, és rögtön megtalálják

a közös hangot, végül kikötnek az énekesnő Bel Air-i villájában, ott folytatják a beszélgetést. Abban az évben Joni Mitchell felhív telefonon, hogy boldog születésnapot kívánjon nekem, és meghív az egyik koncertjére. A hír hallatán úgy egy héttig iszonyú népszerű leszek az iskolában, aztán a többiek rájönnek, hogy azt sem tudják, ki az a Joni Mitchell, és az egész teljesen elfelejtődik.

3. Hatéves vagyok, és megszállottan imádom Mary-Kate és Ashley Olsent. Mivel a szomszédunk az ő sminkesük, megígéri, hogy egyszer elvisz egy fotózásukra. Erre elméletileg Londonban kerül sor, de az valójában Los Angelesben van, olyan díszletek között, mintha Londonban volnánk. Mary-Kate és Ashley Mary-Kate-ként és Ashley-ként mutatkozik be. Tündérien édesek és barátságosak. Százsorszép és menta illatát árasztják magukból, én pedig ahhoz is túl félénk vagyok, hogy megszólaljak. Nagyon elfoglaltak, de ha akarom, ott maradhatok, hogy végignézzem, ahogy kisminkelik őket. Úgyhogy ott maradok.
4. Tízéves vagyok, amikor Rachel Bilson unokatestvére terápiára kezd járni a mamámhoz. Rachel Bilson unokatestvérének van egy csomó ruhája Rachel Bilsontól, amit Rachel Bilson már nem akart hordani. Rachel Bilsonnak harmincas a ruhamérete, ahogy nekem is. Így aztán a követ-

kező két évben csupa márkás ruhát hordok, amit Rachel Bilson selejtezett le.

5. Nyolcéves vagyok, és Arnold Schwarzenegger fia ugyanabban a softballcsapatban játszik, mint én. Arnold Schwarzenegger az összes mérkőzésre eljön. Én vagyok az egyedüli, aki ettől nem ájul el.
6. Tizenegy éves vagyok, amikor Julia Roberts beköltözik az egyik utcánkban lévő házba. Megkér, hogy rendszeresen öntözzem a kertjét, és ezért minden alkalommal ötven dollárt fizet nekem. Emma Roberts a teraszról figyel engem. Egyik nap csak úgy odaadja nekem a Dolce & Gabbana hajpántját. Azóta is kincsként őrzöm.
7. Tizenhárom éves vagyok, és a mamám egyik páciense a *Mad Men* – *Reklámőrültek* egyik színésze, de azt nem árulja el, hogy kicsoda. Rajta keresztül az egész család meghívást kap az utolsó epizód vetítésére, amit az Ace Szállodában tartanak. A mamám az azt követő partin belefeledkezik egy beszélgetésbe John Slatteryvel. Én odébb megyek, és egyedül leülök a pezsgőfürdőhöz. A víz felszínére a *Mad Men* logója van kivetítve. Egy férfi, aki azt állítja magáról, hogy a producer, leül mellém, és megkínál egy itallal. Azt mondja, ő csak egy régimódi fazon, majd a combomra teszi a kezét. Rögtön utálni kezdem érte. Hirtelen felállok, mire kiverem a kezéből az italt, és a pohár beleesik a pezsgőfürdőbe. Erre a férfi mérges

lesz rám, és halkan lekurváz. Elszaladok onnan, és sírva elbújok a folyosón. Jon Hamm talál rám, aki végül megszán, és segít megkeresni a mamámat.

8. Hétéves vagyok, és ugyanaz a bébiszitterem, mint Willow Smithnek. Smithék szeptember elején meghívnak bennünket grillezni. Én már semmire nem emlékszem belőle, de a mamám persze eltette a fényképeket.

9. Tizennégy éves vagyok, és egy barátom barátja Reese Witherspoon lányával jár. A bevásárlóközpontban vagyunk, amikor Reese értünk jön a Range Roverével. Arra kérem, hogy az utca elején tegyen ki, hogy senki ne lássa, milyen kicsi házban lakunk.

10. Tizenöt éves vagyok, nyár van, és egy menő malibui lovastáborban dolgozom, ahol Taylor Swiftnek is van egy lova. Egész nap azt kell hallgatnom, hogy „Taylor így” meg „Swift úgy”. Mindenki csak róla tud beszélni. Megőrülök tőle.

Most már érted, hogy miről beszélek? Remek.

Jó, akkor térjünk vissza a tizedikes évem utolsó napjaihoz!

Bocsánat, hogy ide-oda ugrálok az időben. Tudom, hogy nem én vagyok a legmesteribb történetmesélő. Természetesen szeretném ezt a regényt gördülékenyen megírni,

ahogyan arra a legnagyobbak képesek, elegánsan váltani korszakok és ideidők között, választékos stílust és szerkezetet alkalmazni, feszesen vezetni a történetet. De ez az első könyvem, és egyáltalán nem tudom úgy irányítani ahogy kellene. Ezt a történetet igazából még vezetni sem lehet. Kitérők viszont lesznek, majd meglátod.

Szóval a tizedikes évem utolsó napján jártunk, és mi – mármint Maddie, Abbie, Riley és én – épp a Dombon ebédeltünk. Az igazat megvallva, nem ebédeltünk, mivel sulis után már ettünk a Cafe 50'sben, de attól még ebédszünet volt, és mindenki a campuson számára kijelölt helyen tartózkodott.

A Domb a miénk volt. Csúcs helynek számított – onnan ráláttunk a téglalépcsőn ülő Hot Topic-os punkokra meg az eminens, menő gimisekre, akik a kék piknikpadok köré gyűltek, közel a természettudományos laborhoz –, nekem viszont semmit nem jelentett, mivel ha igazán menők lettünk volna, akkor a campuson kívül „ebédelnék”, ahogy a nem eminens, menő gimisek. Azok a gimisek, akiknek a szülei elég lazák voltak, hogy kikérjék a gyereküket a campusról, meg azok, akik elég leleményesek voltak, hogy aláhamisítsák a szüleik aláírását. Az én szüleim simán aláírták volna a kikérőt, de mire mentem volna vele, ha közben a barátaim a kerítés rossz oldalán maradnak?

A szomorú az egészben az, hogy ők *tényleg* a campuson akartak maradni ebédszünetben. Vagy legalábbis ezt mondták. Szerény véleményem szerint ez a Stockholm-szindróma minősített esete.

– Nem megyünk? – kérdeztem a többieket, majd unottan a főbejárat felé pillantottam, amelyet a méltatlanul felmagasztalt portások őriztek, akik középkori koboldként

álltak őrt, és ráfordultak mindenkire, aki kikérő nélkül próbálta elhagyni a campust.

– Még nem lehet – felelte Riley, akit láthatóan össze-
zavart a javaslatom. – Még van két óránk. – Ötödik óta
ismertem Riley-t. Valaha mindenről ugyanazt gondoltuk.
Ő vörös hajú volt, szemtelenül szeplős, egy olyasvalaki, akit
az emberek szívesen hívnak „szabad szelleműnek”. Ha bár-
kit megkérdezel, biztosan azt mondta volna, hogy a mi két
szellemünk közül az övé a szabadabb.

De aztán a tizedik végéhez közeledve azt éreztem, hogy
a szabadsága ellenére az ő szelleméből hiányzott a fantázia.
Az ő szabadsága kimerült abban, hogy felszállt a keletre
tartó buszra, és elment Wilshire-be, egy null-huszonnégy-
ben nyitva tartó kávézóba, ahol bent is lehetett dohányozni,
meg hajnali négyig idegenekkel társasozni.

– Értem, de miről maradnánk le? Most *komolyan*. Ma van
a suli utolsó napja, és pontosan tudjátok, hogy a tanárok
ilyenkor beraknak valami dokufilmet a polgárháborúról, és
azzal letudják az órát.

– Nekem ötödikben tengerbiológiám van – jegyezte
meg Abbie. – Úgyhogy Mr. Cameron nekünk nem fog be-
rakni valami dokufilmet a polgárháborúról. – A csapatból
Abbie-t kedveltem a legkevésbé. Az a fajta lány volt, aki ta-
gadta, hogy szedeti a szemöldökét, pedig az nyilvánvalóan
és természetellenesen tökéletes volt; meg aki imádta Taylor
Swiftet, de úgy csinált, mintha nem szerette volna.

– Ó, az még jobb! – mondtam. – Ő a *Némó nyomában*
fogja berakni.

Riley nevetett egy sort.

– Ha rajtakapnak, hogy ellógtál egy óráról, az bekerül
az e-naplóba – emlékeztetett bennünket Maddie. – És az

egyetemek is tudni fognak róla. – Kivette a szájából a Winterfresh rágógumit, beletekerte egy ezüstszínű papírba, majd a francia műkörmével kibontott még kettőt. Láncrágós volt; két csomag Winterfresh nélkül el sem indult otthonról, és egyszerre mindig két rágót rágott. Ha úgy alakult, hogy a csomagban már csak egy maradt, akkor azt eltette a tárcájába, hogy megvárjon vele egy másikat. Kíváncsi lettem volna, hogy a nyálas csámcsogást ő ugyanolyan hangosnak hallotta-e, mint mi.

– Szerinted melyik egyetemet fogja érdekelni, hogy tizedikben ellógtad a sulis utolsó napjának második felét? – tettem fel a kérdést.

– Például a Harvardot – felelte Maddie. – Több mint harmincezer eminens tanuló küzd azért, hogy bekerüljön hozzájuk, szóval ott minden apró részletet megnéznék, hogy kiselejtezzék az embert.

– Jaj, már! – forgatta a szemét Abbie. – Téged már akkor kiselejtezték, amikor megbuktál művtöriből.

– Te csak azt hiszed. – Maddie a megrágott, becsomagolt Winterfresht nekidobta Abbie-nek. – Akkor itt kéne maradnom, és ugyanabba az ócska állami fősuliba kéne járnom, ahová te fogsz.

– Én nem állami fősuliba fogok járni – duzzogott Abbie. Másokat szívesen kiosztott, de a kritikát nehezen viselte. – Én 1330 pontot szereztem az előrehozott alkalmassági vizsgán.

– Képzeld, én meg 1495-öt! – rágta diadalmasan a rágóját Maddie.

– Hagyjátok már abba! – Annyira untam magam, hogy legszívesebben kimásztam volna a saját bőrrömből. – Tény-

leg most kell a továbbtanuláson rágódni? Nyár van, és minket még két évig nem érint a dolog.

– Igazság szerint – kezdett bele Maddie –, inkább már csak másfél évig...

– A francba a továbbtanulással! – vágott közbe Riley.

– Na, kezdődik. – Abbie úgy nézett bele a zsebtükrébe, mintha azzal valamiképpen ki tudná szűrni Riley szavait.

– Az egész egy nagy átverés – folytatta Riley. – Kifizetsz százezer dollárt valami ősrégi intézménynek, csak hogy beírhasd ezt az önéletrajzodba, és aztán felvegyenek valami nagyvállalathoz, ahol életed végéig kilenctől ötig robotolsz? És ha erre nincsen százezer dollárod, és őszintén szólva, kinek van, akkor hitelt kell felvenned, amit aztán szó szerint életed végéig törleszthetsz. Úgyhogy kösz, de ebből nem kérek – tette fel megadón a kezét. – Én biztosan nem.

– Van jobb ötleted, zsenikém? – kérdezte Maddie.

– Kérlek, ne biztasd! – könyörgött Abbie. – Fejbe lövöm magam, ha még egyszer végig kell hallgatnom őt.

– Mit kell végighallgatnod? – értetlenkedtem.

– Riley gimi utáni tervét – világosított fel Abbie.

– Én még sosem hallottam – feleltem kissé sértődötten. Annyira azért nem voltam megsértődve, mivel én még sohasem osztottam meg a saját tervemet Riley-val. Szerintem nem tudott volna mit kezdeni vele.

– Én sem – tette hozzá Maddie, és látszólag örült, hogy ilyen feszültséget okozott.

– New York állam északi részébe fogok költözni – mondta büszkén Riley –, és pincérnő leszek egy étkezdében.

– *Ennyi... a nagy terved?* – csodálkozott el Maddie. – Pincérnő akarsz lenni? Ugye tudod, hogy pincérnő *itt* is lehetsz? Ahhoz nem kell a semmi közepére költöznöd.

– Tudom, de én a semmi közepén szeretnék élni – sóhajtott vágyakozva Riley. – Én mezítláb akarok sétálni a magas fűben, hozzá akarok menni egy helyi zenészhez, és tíz gyereket akarok neki szülni.

– Nekem ez magas – vonta össze a szemöldökét Maddie. Látszott, hogy nehezen találja a szavakat.

– Ő ezzel csak azt akarja éreztetni, hogy mindenki másnál különb – magyarázta Abbie. – Azt akarja megérinteni veletek, hogy ő a ti kapitalista vágyaitok és konformista eszményeitek fölött áll. – Ezt úgy mondta, mintha ő fölötté állt volna annak a Riley-nak, aki mindenki más fölött akart állni.

– Így is láthatod a dolgot, persze – vonta meg a vállát Riley. – Engem ez igazából nem érdek. Nekem csak az a fontos, hogy én élvezni fogom az életemet, miközben ti, gyönyörűim, mindennap egy olyan munkahelyre fogtok bejárni, amit utáltok. – Aztán felém fordult. – Ugye most már érted, Justine?

Utáltam, amikor Riley úgy beszélt, mintha egy déli államból származó szépség volna, miközben még sohasem tette ki a lábát Los Angelesből. És azt is utáltam, hogy számára az egész világ fekete és fehér volt.

– Igen, értem – feleltem leginkább azért, mert a Riley-hoz való hűségem minden utálatnál fontosabb volt. – Mindenkinek megvan a maga útja. Ha ezt akarod, akkor csináld.

Igazság szerint Riley jövőképe ugyanolyan unalmasnak hangzott, mint amit a mi szüleink képzeltek el nekünk az

egyetemi diplománkkal, a hat számjegyű fizetésünkkel és a kiszámíthatósággal. Számomra az ő álma csak a „merjünk kicsik lenni” egy újabb változata volt.

– Sziasztok! – Ahogy felnéztünk, láttuk, hogy Michael Cross áll ott Autumn Mercerrel és Christa Rooney-val. Ők tizenegyedikesek voltak, egy évvel idősebbek nálunk, és a nem eminens, menő gimisek krémjéhez tartoztak. Úgy is mondhattam volna, hogy szépek voltak, drága, márkás ruhákat hordtak, és úgy csináltak, mintha magasról tettek volna rá, hogy mások mit gondolnak róluk. Egyedül azért álltak velünk szóba, mert negyedik órában kaliforniai irodalomra jártam Michaellel, és én voltam az egyedüli tizedikes a csoportban.

Maddie és Abbie tátott szájjal bámult, Riley pedig úgy csinált, mintha üzenetet kapott volna.

– Sziasztok! – üdvözöltem őket. A napfényben hunyorgva felnéztem, és nem igazán tudtam eldönteni, hogy felálljak-e miattuk. – Mi újság?

– Épp indultunk a bowling klubba. Láttam, hogy itt ültök, és gondoltam, megkérdezlek titeket, hogy nincs-e kedvetek velünk jönni, és meginni egy shake-et.

Michaelnek vörösesbarna haja és egészen kivételes arcbe rendezése volt. A lányok elalélta tőle, és állandóan a neki irányultságával voltak elfoglalva. De engem ez mind nem érdekelt, mert szerintem egyszerűen menő volt a Doc Martens bakancsával, a hajszálcsíkos farmerjával és az átlátszó keretes szemüvegével. Miközben a válaszomra várt, lazán megigazította a futártáskája vállpántját.

– Úgy érted, *mind a négyen*? – kérdezte Maddie egyből.

– Kösz, de nem. – Riley épp csak annyi időre nézett fel a telefonjából, hogy közbeszóljon. – Nekünk más terveink vannak.

– Á... értem. – Michael már-már csalódottnak látszott, Autumn és Christa viszont olyan arcot vágott, mint akiket ez az egész a legkevésbé sem érdekel. – Akkor neked jó nyaralást, Justine!

– Kösz... neked is – hebegtem, mialatt Michael búcsút intett. – Akkor... találkozunk szeptemberben.

– Mi van? – Riley megint a telefonját bámulta. – Hirtelen belezúgtál Michaelbe?

– Mi a franc volt ez, Riley? – néztem rá dühös tekintettel.

– Ne csináld már, JuJu! Ugye te nem akartál velük menni?

– Pontosan tudod, hogy igen.

– Hát, jó – sóhajtott Riley. – Mondanám, hogy bocs, de csak a te érdekében tettem.

– Az én érdekemben? Mi a francot akarsz ezzel... Te nem döntheted el, hogy én... Tudod, mit? Felejtsd el! – Amint becsengettek, felpattantam, és lesöpörtem az ágakat a farmeromról.

– Justine, most hová mész? – kiáltott utánam Abbie, de mivel nem igazán tudtam volna rá válaszolni, inkább mentem tovább.

Előbb átdobtam a hátizsákomat az angolosok épülete mögötti kerítésen, majd utána másztam. Szabad voltam, mint a madár.

Ütemes tempóban a Pico Boulevard és a Negyedik utca sarkához igyekeztem, és attól való félelmemben, hogy az egyik kapuőr észrevesz, pár méterenként folyton hátranéztem. Aztán megálltam a sarkon, és miközben idegesen arra vártam, hogy végre zöldre váltson a lámpa, a félelemtől a hideg futkosott a hátamon, és biztos voltam benne, hogy bármelyik pillanatban mögém lép valaki, és rajtakap, amint – ne adj' isten – megpróbálom élni az életemet.

– Na, végre! – sóhajtottam, miután zöldre váltott a lámpa. – Hála istennek!

Részben megleptem magam azzal, hogy ilyen messzire merészkedtem, és hogy megúsztam. Amint átértem az utca túloldalára, megszűnt minden idegeskedésem, és magabiztosan kihúztam magam, tudva, hogy már hivatalosan is szabad vagyok. Vettem egy mély lélegzetet, aztán erőt véve magamon, folytattam a gyaloglást, amíg meg nem érkeztem a bowling klubhoz.

Sziasztok, csak arra gondoltam, hogy mégis jöhet a shake. Tényleg ezzel akartam beköszönni? Még egyszer elismételtem, a szájam közben halkán formálta a szavakat. De nem, nem akartam ennyire erőlködni.

Mizu? Nem, ez túl laza.

Szia, Michael! Kösz a megbírást, és bocs Riley miatt. Azt sem tudja, mit beszél. Nem, ez túl gonosz.

Sziasztok, gyönyörűségeim, hogy ízlik a shake? Nem, ez túl riley-s.

Szevasztok, vesztesek! Na, tolassatok odébb! Nem, ez túl vagány.

Tudjátok, egyesek szerint a shake-em az összes srácot a bowling klubba vonzza. Nem, ezt felejtjük el!

Mi a pálya, amigók? Nem, ez túl elszállt.

– Szedd össze magad, Justine! – szóltam magamra halkán. – Ne légy idióta, menj már be!

Úgyhogy beléptem a fotocellás ajtón, és a neonfényben úszó bowling klubban találtam magam, ahol teljes hangerővel szólt a Journey „Any Way You Want It” című száma. *Ha te egy gimibe túl menő tizenegyedikes volnál, hol húznád meg magad?*, tettem fel a kérdést, körbenézve a félhomályban. Tőlem jobbra neonfelirat virított:

BOWLING ÉTKEZDE – SÜLT KRUMPLI, HAMBURGER, SHAKE.

A felirat alatt kis ablakos ajtó volt. Ahhoz, hogy benyissak, túlságosan szemérmes voltam, úgyhogy inkább lábujjhegyre álltam, és bekémleltem az ablakon.

Ahogy gondoltam, ott volt Michael, Autumn és Christa. Megtaláltam őket. De ők nem csak shake-et ittak. A barna, vinil borítású bokszban Michael és Autumn egymás mellett ült, és miközben szenvedélyesen csókolóztak, Autumn Michael ölébe rakta a lábát, Michael pedig Autumn trikója alatt matatott.

Te jó ég!

Amilyen gyorsan csak tudtam, elfordultam, és kimenekültem a vakító napfénybe. Hogy csinálhattak ilyet nyilvános helyen? – értetlenkedtem magamban. Ráadásul ott volt velük Christa! Úgy néztek ki, mintha fel akarnák falni egymást, és valakinek közbe kellene avatkoznia.

Na, akkor ennyit Michael nemi irányultságáról, gondoltam naivan.

Nem tudom, miért, de ahogy ott álltam, a torkomban dobogott a szívem, a nyári nap pedig a hátamat melegítette, úgy éreztem, hogy becsaptak, hogy cserben hagytak. Tudom, hogy nem kellett volna – Michael a lányokat szerette, és ez mindannyiunknak jó hír volt! –, de amit láttam, az kellemetlenül összezavart, sőt elriasztott, mint amikor egy

gyerek rajtakapja a szüleit szexelés közben. Ismerős súly nehezedett a mellkasomra, a csalódottság súlya, ami mindig akkor jött elő, amikor úgy éreztem, hogy kihagynak valami jóból. Hiába nyílt meg előttem a szexualitás világa, ugyanúgy, mint a hírességeké, ebből is kirekesztettek. Ezért lett a mániám ez az álom, ezért lettem a rabja.